

Arrest

nr. 269 527 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL-KHOURY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Eritrees staatsburger te zijn, Tigrinya van origine, en geboren op 05/05/1999 in de stad Adi Keyh, gelegen in de zoba Debub. Ongeveer in 2009 deserteerde uw vader uit het leger en ontvluchtte hij het land. Militairen kwamen vervolgens bij uw moeder langs op zoek naar uw vader. Omdat ze uw vader niet vonden, arresteerden ze uw moeder. Ze werd gedurende enige tijd in de gevangenis opgesloten. Eind 2013 of begin 2014 ging u op een dag naar Tsorona om er familie te bezoeken. U werd echter gearresteerd door militairen die u ervan verdachten de grens te willen oversteken. Daarop werd u gedurende ongeveer negen maanden in verschillende gevangenissen vastgehouden, namelijk in Tsorona, in Una Feron en in Dekemhare.

Uw moeder kon u uiteindelijk vrijkopen. Na uw vrijlating stopte u met naar school te gaan. U besloot het land te verlaten omdat u geen legerdienst wilde doen. Eind 2014 stak u samen met enkele andere jongens en meisjes uit Adi Keyh illegaal de grens met Ethiopië over. U verbleef er vervolgens ongeveer drie of vier maanden in het vluchtelingenkamp Adi Harish. Daarna vertrok u onder begeleiding van een smokkelaar naar Soedan. Ongeveer een maand later vertrok u opnieuw onder begeleiding van een smokkelaar naar Libië van waaruit u vervolgens met een bootje de zee overstak naar Italië. U reisde enkele weken later verder naar Zwitserland waar u in september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. In maart 2017 werd u de vluchtelingenstatus geweigerd, maar er werd u door de Zwitserse autoriteiten wel de 'temporary admission status' toegekend. In Zwitserland leerde u ook uw huidige partner, O.A.S. (O.V. 8.798.226), kennen. Haar verzoek om internationale bescherming werd door de Zwitserse autoriteiten afgewezen. In januari 2019 reisde u samen met uw partner via Frankrijk naar België waar u op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw partner diende op dezelfde dag eveneens een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in. Op 14 oktober 2019 werd jullie dochtertje in België geboren. In het kader van uw verzoek haalde u aan dat u op basis van uw 'temporary admission status' over onvoldoende rechten beschikte in Zwitserland en daar bijgevolg geen toekomst had. U kon er niet werken en bijgevolg ook geen huis huren. U kon ook uw familie in Eritrea niet naar Zwitserland laten overkomen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van een verblijfsdocument van uw vader in Israël, twee getuigschriften van uw school in Eritrea, uw doopakte en de doopakte van uw dochtertje. Uw advocaat, Meester Marie El Khoury loco Meester Sylvie Saroléa, legde per mail d.d. 07/05/2021 nog een rapport van OSAR (Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Zwitserland voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de Commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. Mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitsers grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofdte tevens sprake moet zijn van zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 15 september 2015, dat u er op 7 maart 2017 een temporary admission

status hebt verkregen, er in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel en er als begunstigde van deze status verbleven hebt tot januari 2019 (zie informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de Zwitserse asielinstanties werd opgevraagd d.d. 12/10/2020, verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vragen nr. 22, 37 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/04/2021, p. 2, 3).

Hoewel uit hoger vernoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u door uw verblijf van langer dan twee maanden zonder toestemming in het buitenland en/of door het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in België zich bevindt in een situatie waarin de status die u eerder verleend werd, op 16 mei 2019 werd beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties (zie informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de Zwitserse asielinstanties werd opgevraagd d.d. 12/10/2020), doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten.

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken bevatten echter geen elementen in deze zin.

U verklaarde dat u in Zwitserland op basis van uw 'temporary admission status' onvoldoende rechten genoot en u daar bijgevolg geen toekomst had. U kon er niet werken en bijgevolg ook geen huis huren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/04/2021, p. 2, 3, 4). Vooreerst blijkt, in tegenstelling tot wat u beweerde, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat personen met een 'temporary admission status' in Zwitserland wel degelijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt. U verklaarde dat u van andere Eritreeërs vernomen had dat het niet mogelijk was om te werken met dergelijke verblijfsdocumenten. Toen vervolgens gevraagd werd of u zich aangaande uw mogelijkheden om te werken dan niet geïnformeerd had bij enige officiële dienst of instantie, beweerde u dat u bij een plaatselijk arbeidsbureau vernomen had dat het niet toegelaten was om te werken. U verklaarde het eveneens aan uw sociaal assistent in het opvangcentrum gevraagd te hebben die u ook één keer gezegd had dat u niet mocht werken. U beweerde voorts dat uw sociaal assistent u op andere momenten telkens zei dat u moest wachten en geduld hebben. U wist echter niet waarom ze u dit zei. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich verder nergens anders meer geïnformeerd hebt met betrekking tot uw mogelijkheden om te werken noch hebt u effectief naar werk gezocht (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/04/2021, p. 3-4). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u ook na de toekenning van uw status nog altijd in het opvangcentrum kon verblijven en dat u maandelijks een uitkering ontving (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/04/2021, p. 2, 4-5). Bijgevolg bracht het feit dat u geen werk zou hebben gehad u niet in een situatie van verregaande materiële deprivatie. U verklaarde nog dat u in het opvangcentrum taallessen kon volgen, wat u ook gedurende een jaar gedaan hebt tot u zelf besloot om hiermee te stoppen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/04/2021, p. 3). Hieruit blijkt ook dat er u wel degelijk mogelijkheden aangeboden werden om uw integratie in de Zwitserse samenleving te vergemakkelijken.

Wat betreft uw opmerking dat u op basis van uw 'temporary admission status' uw familie uit Eritrea niet naar Zwitserland kon laten overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 22/04/2021, p. 2, 3), kan er op gewezen worden dat dit een loutere wetskritiek betreft die op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt.

Op basis van bovenstaande vaststellingen toont u bijgevolg niet aan dat u een uitzondering vormt op de algemene situatie zoals deze uit de COI Focus blijkt met betrekking tot de mogelijkheid om terug te

keren naar Zwitserland, de toegang tot de asielprocedure, de naleving van het non-refoulementbeginsel, het respect voor de mensenrechten en levensstandaard die naar norm is.

Met betrekking tot het door uw advocaat, Meester Marie El Khoury loco Meester Sylvie Saroléa, voorgelegde rapport van OSAR (Zwitserse organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen), kan worden opgemerkt dat deze informatie niet vermag om afbreuk te doen aan de hoger vermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), die gebaseerd is op verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen en waaruit blijkt dat personen met een 'temporary admission status' wel degelijk beschikken over rechten die getuigen van een levensstandaard die naar norm is en in lijn is met de verdragen waardoor Zwitserland gebonden is op het vlak van mensenrechten en waaruit eveneens blijkt dat er geen sprake is van systematische gebreken in dit verband. Deze informatie kan evenmin aantonen dat u een uitzondering vormt op de algemene situatie zoals deze uit de COI Focus blijkt.

Wat betreft de door uw advocaat, Meester Marie El Khoury loco Meester Sylvie Saroléa, overgemaakte opmerking per mail d.d. 07/05/2021, dat u nog een partner en kind hebt die in België verblijven en dat u bijgevolg geen afdoende band met Zwitserland zou hebben, kan er op gewezen worden dat dit feit niet aantoont dat de band die u met Zwitserland hebt niet van die aard is dat het voor u onredelijk zou zijn om naar daar terug te keren. In dit verband kan er ook nog op gewezen worden dat het doel van de procedure van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of er in hoofde van de verzoeker sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf of een veilig derde land in geval van een terugkeer ernaartoe. De Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich dan ook tot de geëigende procedures te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie.

De door u voorgelegde documenten, met name de kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, de kopie van een verblijfsdocument van uw vader in Israël, de twee getuigschriften van uw school in Eritrea, uw doopakte en de doopakte van uw dochtertje, bevatten enkel gegevens met betrekking tot uw herkomst uit Eritrea, maar brengen verder geen informatie aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt overigens dat de Zwitserse autoriteiten in het verleden reeds twee keer instemden met een verzoek tot terugname in het kader van de Dublinprocedure, namelijk op 17 mei 2019 bij een verzoek in Frankrijk en op 13 september 2019 bij een verzoek in België.

In het licht van wat voorafgaat, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van de artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw partner, O. A. S. (O.V. 8.798.226), van wie het verzoek om internationale bescherming door de Zwitserse autoriteiten geweigerd werd, een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten

van Zwitserland in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de appreciatiefout en schending van:

“- Artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna, "Handvest";
- Artikelen 25 en 38 Herschikte Procedurerichtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming;
- Artikelen 48/3 tot 48/7 en 48/9, 57/6, 57/6/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- Het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij voormelde bepalingen en artikels. Verder ontwikkelt hij het middel als volgt:

“2. Toepassing in casu

2.1 Samenvatting van de bestreden beslissing

Het CGVS is van oordeel dat verzoekers aanvraag niet ontvankelijk moet worden verklaard omdat Zwitserland, voor hem, als een veilig derde land kan worden beschouwd en dat Zwitserland hem zou behandelen met de beginselen bepaald in artikel 57/6/6, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Betwisting van de bestreden beslissing

Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Verzoeker zal aantonen dat Zwitserland voor hem niet als een derde veilig land kan worden beschouwd (2.2.1) en zal bewijzen dat zijn nood om internationale bescherming in België moet worden erkend (2.2.2).

2.2.1. Geen toepassing van het concept veilig derde land

Concept van "veilig derde land", de vereiste banden, de redelijkheid, het hoger belang van het kind en het recht op familieleden

Het begrip 'veilig derde land', bedoeld in artikel 38 Herschikte Procedurerichtlijn, werd omgezet in Belgisch recht in artikelen 57/6 §3 2° en 57/6/6 Vw.

Het gaat om de verzoeker wiens verzoek onontvankelijk kan verklaard worden omdat de CGVS van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker in het betrokken derde land overeenkomstig de hieronder vijf cumulatieve voorwaarden zal worden behandeld (art. 57/6/6, § 1 Vw): [...]

Artikel 57/6 §3 2° : [...]

Deze bepalingen zijn cumulatief van toepassing : hieruit volgt dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan verklaren op grond dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd indien is voldaan aan de voorwaarden en beginselen die zijn opgesomd in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 (GwH, arrest n° 23/2021, 25.02.2021).

Uit deze bepaling en artikelen 38, lid 1 en 38, lid 2, a) Herschikte Procedurerichtlijn kan worden afgeleid dat het CGVS de volgende elementen onderzoekt :

- of het derde land waarmee de verzoeker een band heeft, voor hem als veilig kan worden aangemerkt;
- of de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat derde land zou gaan.

De banden van de asielzoeker met België, zowel de banden met dat zogezegde "veilig derde land" moeten door de asielinstanties onderzocht worden. Het hoger belang van het kind, en het recht op familieleden, vormen in deze analyse cruciale elementen.

Overeenkomstig artikel 25.6 c) van de richtlijn 2013/32/EU en het nieuwe artikel 57/1 moet de Commissaris-generaal bij de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° het belang van het kind in overweging nemen.

Het Dublin-systeem, dat ook op het vermoeden rust dat de Staten die eraan deelnemen afdoende waarborgen en bescherming bieden om te vermoeden dat deze Staten "veilig" zijn, kent trouwens ook uitzonderingen op basis van het belang van het kind, en op basis van het familieleven (artikelen 8, 9, 10, 16,...) : [...]

Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker geen of onvoldoende elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het betrokken derde land daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt of niet aantoont dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan of dat hij niet tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten, zal zijn verzoek niet-ontvankelijk worden verklaard.

Volgens artikel 38, lid 2, c) moet de verzoeker in de gelegenheid worden gesteld om de in § 1 en § 2 vermelde elementen te weerleggen.

De betwisting van een van de drie vorderingen volstaat om het verzoek om internationale bescherming "ten gronde" te behandelen.

Betwisting van de toepassing in casu

Verzoeker zal bewijzen dat :

- omwille van zijn gezinssituatie (kind en duurzame partner in België) de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan (2.2.1.1.);
- er geen band bestaat tussen hem en Zwitserland (2.2.1.2);
- hij niet tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten (2.2.1.3).
- zijn situatie in Zwitserland hem ernstige schade kan berokkenen en dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om internationale bescherming te ontvangen (2.2.1.4);

Deze klachten moeten afzonderlijk en in onderlinge samenhang worden onderzocht, en de gegrondheid van een enkele grief volstaat om het verzoek ontvankelijk te kunnen verklaren.

Het gecombineerde effect van de grieven toont verder de onwettigheid van de beslissing aan.

2.2.1.1 Gezinssituatie en kind

Verzoeker leeft in België met zijn partner, Mevrouw O.A.S. (NN. 99.12.12 536.06) en hun gezamenlijke dochter M.H.T. (19.10.14=404-62) in Remicourt (stukken 3 en 13).

Mevrouw O.A.S. en M. zijn erkend vluchteling in België en gemachtigd tot verblijf (stuk 4).

Er wordt niet betwist dat verzoeker en Mevrouw O.A.S. al samen in Zwitserland waren en samen naar België zijn getrokken (zie bestreden beslissing). Hun familie-eenheid werd vervolgens gevormd voor hun aankomst in België.

Alhoewel verwerende partij verplicht is bij het nemen van een beslissing van onontvankelijkheid van het verzoek om met alle relevante feiten en omstandigheden (artikel 57/6/6 Vw), met het hoger belang van het kind (artikel 57/1 Vw) en met het gezinsleven van verzoeker (artikel 7 van het Handvest en het beginsel van eenheid van de familie) rekening te houden, is er geen adequate motivering daaromtrent in de bestreden beslissing.

Het zijn nochtans belangrijke, zelfs fundamentele elementen die duidelijk een hindernis vormen aan een redelijke terugkeer naar Zwitserland. Door het enkel vastleggen dat een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen gaat verwerende partij voorbij de analyse van de redelijkheid van een terugkeer naar een derde veilig land, wat wel vereist wordt wanneer men van oordeel is dat verzoeker naar Zwitserland zou moeten terugkeren.

Het bestaan van een partner of van familie in het derde-land wordt trouwens expliciet geïdentificeerd door de wetgever als bewijs van een band met het derde-land, en moet vervolgens in aanmerking komen bij het oordelen van een redelijk terugkeer. Het lijkt dus logisch en redelijk dat, a contrario, een analyse van de gezinsleven van de verzoeker in het land waar hij zijn verzoek om internationale bescherming indient ook nodig is om de redelijkheid van een terugkeer te schatten.

Bijgevolg werden de artikelen art. 57/6/6, § 1 Vw, het gezinsleven, het hoger belang van het minderjarig kind geschonden aangezien men niet redelijk van verzoeker kan verwachten dat hij in zijn geval en alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend naar Zwitserland zou moeten terugkeren.

2.2.1.2 Verzoeker heeft geen redelijke band met Zwitserland

In artikel 38 van de Procedurerichtlijn worden er geen aanwijzingen gegeven waaruit deze "band" zou kunnen bestaan.

De wetgever heeft deze "band" niet verder gedefinieerd.

Bij het beoordelen van deze band betreft de CGVS alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder de aard, duur en omstandigheden van het eerdere verblijf (art. 57/6/6, § 2, tweede lid Vw.), o.m. :

- een eerder verblijf in het derde land, vb. in het raam van studies of een lang bezoek;
- familie die in het derde land verblijft;
- het feit dat de echtgenoot of partner de nationaliteit heeft van het derde land.

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker dergelijke band met Zwitserland aantoonde omdat hij een "temporary admission status" gekregen heeft op 7 maart 2017 en in Zwitserland gebleven is tot januari 2019.

Verzoeker betwist deze beweringen ten stelligste en is van oordeel dat verwerende partij op onafdoende wijze zou bewijzen dat hij redelijk naar Zwitserland zou kunnen terugkeren.

Er bestaat geen band tussen hem en Zwitserland die zou rechtvaardigen dat hij daar naartoe redelijk zou kunnen gaan :

- Verzoeker had en heeft geen legaal verblijf in Zwitserland : Verzoeker had enkel een "temporary admission status" in Zwitserland die op 16 mei 2019 ingetrokken werd.

Verzoeker heeft dus momenteel geen recht tot toegang tot Zwitserland en verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat hij dergelijk recht zou hebben. Zijn "status", die geldig was van maart 2017 tot mei 2019 is geen recht tot verblijf maar enkel een opschorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten die aan een negatieve beslissing omtrent verzoekers asielaanvraag werd gekoppeld. Dergelijke precaire en tijdelijke toelating staat dicht bij een "tolerantie tot verblijf" dan bij een "machtiging tot verblijf" en kon bijgevolg in verzoekers geval niet leiden tot de ontwikkeling van werkelijke banden met Zwitserland door dit getolereerde "verblijf", banden die nu, meer dan 2 jaren na zijn vertrek, een terugkeer redelijk zou rechtvaardigen.

OSAR, de Zwitserse organisatie voor Vluchtelingen hulp, legt uit dat het een uitzondering is in de Europese context : "Dans le contexte européen, il n'y a qu'en Suisse et au Liechtenstein que les personnes déplacées par la guerre et la violence ne bénéficient pas d'un statut de protection. Dans les Etats de l'UE, elles obtiennent à la place un statut de protection subsidiaire qui, dans de nombreux domaines, accorde les mêmes droits et avantages que les réfugiés aux personnes déplacées par la guerre et la violence sans statut de réfugié" Vrije vertaling : In de Europese context genieten alleen in Zwitserland en Liechtenstein personen die door oorlog en geweld ontheemd zijn geraakt, geen beschermingsstatus. In plaats daarvan krijgen zij in de EU-landen de subsidiaire beschermingsstatus, die in veel gebieden mensen die door oorlog en geweld ontheemd zijn geraakt en niet de vluchtelingenstatus hebben, dezelfde rechten en voordelen geeft als vluchtelingen"(stuk 5)

- Verzoeker heeft geen partner noch een kind in Zwitserland : A contrario, en dit wordt niet betwist, verblijven verzoekers partner en kind in België en zijn erkend vluchtelingen in België, wat vervolgens zijn banden met België bewijzen en de afwezigheid van zijn banden met Zwitserland aantoonde.

Het hoger belang van het kind moet, volgens artikel 25 Procedurerichtlijn, artikel 57/1 VW, artikel 24 Handvest de eerste overweging van de Lidstaten zijn. Het hoger belang van het minderjarig kind, erkend vluchteling in België en gemachtigd tot verblijf, werd manifest niet in aanmerking genomen in het besluit van verwerende partij daar men van oordeel is dat verzoeker redelijk naar Zwitserland zou kunnen terugkeren, wat impliceert dat hij zonder zijn minderjarig kind zou moeten leven, en dat zijn minderjarig kind zonder hem zou moeten leven, wat strijdig is met het hoger belang van zijn minderjarig kind;

- Verzoeker heeft geen familie in Zwitserland : Verzoekers familie verblijft in België (partner en kind), dit steunt de vaststelling dat hij geen band heeft met Zwitserland.

- Verzoeker heeft noch gewerkt noch opleidingen gevolgd in Zwitserland : Een professionele of academische parcours in een derde land zou een band met deze land kunnen bewijzen. In verzoekers geval heeft hij nooit in Zwitserland gewerkt noch professionele opleidingen gevolgd, wat zijn "banden" met Zwitserland nog verminderd.

OSAR, een Zwitserse Organisatie tipt de onmogelijkheid aan voor de begunstigden van deze status om zich in Zwitserland te integreren, en dus, a fortiori, om een band zoals voorzien in artikel 57/6/6 VW met Zwitserland te ontwikkelen omwille van de onzekerheid van de status : [...]

Verwerende blijft in gebreke aan te tonen dat verzoeker met Zwitserland een dergelijke band zou hebben dat het voor hem redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan.

Het enkel afleiden van een ingetrokken status dat een terugkeer redelijk zou zijn is onvoldoende.

2.2.1.3 Verzoeker zal binnen Zwitserland niet worden toegelaten

Naast de elementen hierboven opgesomd die bewijzen dat verzoeker geen banden heeft met Zwitserland moet er ook worden vastgesteld dat verzoeker niet redelijkerwijze naar Zwitserland zou kunnen gaan/terugkeren en er effectief wordt toegelaten.

De wetgever legt uit : [...]

Verwerende partij stelt zelf vast dat de "temporary admission status" die geen echte verblijfrecht was maar enkel een opschorting van een bevel om het grondgebied te verlaten, in mei 2019 ingetrokken werd.

Verzoeker heeft vervolgens geen recht om naar Zwitserland terug te keren, noch wordt er bewezen dat hij daar effectief zou worden toegelaten.

2.2.1.4 Verzoeker zal blootgesteld worden aan ernstige schade

Verzoeker vroeg om internationale bescherming in Zwitserland in september 2015. In maart 2017 verwierpen de Zwitserse overheden zijn asielaanvraag en kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd "geschorst" en een "temporary admission" werd hem toegekend.

Het vormt een uitzondering in de Europese context : [...]

Als verzoeker tot mei 2019 beschermd werd tegen een verwijdering naar Eritrea omwille van zijn "temporary admission status", bestaan er geen waarborgen dat hij nu noch van deze bescherming geniet. In tegendeel, verwerende partij bevestigt dat zijn temporary admission ingetrokken werd in mei 2019, wat met zich meeneemt dat verzoeker onder een verwijderingsbeslissing valt van maart 2017 ten aanzien van Eritrea.

Des te meer, zou zijn "temporary admission status" hem terug worden afgeleverd, quod non, zou verzoeker omwille van de precaire situatie van deze status, in een situatie terechtkomen die een schending uitmaakt van zijn meest fundamentele rechten.

Alle informatie hieronder tonen een verstrenging voor wat betreft de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming ingediend door Eritrese onderdanen in Zwitserland.

Deze "shift" wordt fel bekritiseerd door verschillende instanties, zoals de Swiss Refugee Council en de Speciale Rapporteur voor de Mensenrechten van de VN.

Lucine MISEREZ, voorzitter van "Coordination asile.ge", legt de aanscherping uit van het Zwitserse migratiebeleid ten aanzien van Eritreërs:

- Ten eerste door de afgifte van tijdelijke verblijfsvergunningen (zogenaamde F-vergunningen) in plaats van vluchtelingenstatussen (zogenaamde B-vergunningen);
- Ten tweede, door de weigering van asielaanvragen en beschermingsmaatregelen met als gevolg de concrete mogelijkheden om mensen terug te sturen naar Eritrea;
- Ten derde, door de mogelijkheid om voorlopige verblijven opnieuw te onderzoeken en, in voorkomend geval, deze voorlopige opnames op te heffen en de betrokkenen terug te sturen naar hun land van herkomst; (stuk 6)

Het migratiebeleid is steeds vijandiger voor Eritrese asielaanvragers. Een artikel van 29 november 2018 van de krant "Le Matin" hekelt de verharding van de asielvoorwaarden in Zwitserland voor Eritreërs en dit, ondanks het gebrek aan verbetering van de mensenrechten in hun land (stuk 7).

De positie van Zwitserland tegenover de Eritreërs is ontstellend en onbegrijpelijk aangezien de cijfers van het Belgisch Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het erkennen van een nood aan internationale bescherming voor onderdanen vanuit Eritrea. De speciale rapporteur van de VN heeft onlangs geconstateerd dat de situatie in Eritrea niet wezenlijk is verbeterd en dat er nog steeds ernstige schendingen van de mensenrechten worden begaan (stuk 8).

In december 2020 hadden 81 % van Eritreërs asielzoekers een positieve beslissing in België gekregen voor het jaar 2020, wat een bewijs levert van hun ernstige nood aan internationale bescherming:

[...]

De politiek van Zwitserland is des te meer onbegrijpelijk en verschillende asielzoekers die in Zwitserland een negatieve beslissing hebben gekregen hebben in België de vluchtelingenstatus gekregen, namelijk de partner van verzoeker, Mevrouw O.A.S. (ref. : 19/2020)6

Ten slotte, moet nog benadrukt worden dat de "UN Committee Against Torture" de terugkeer van Eritreërs (wiens asielaanvraag worden verworpen) in Zwitserland naar Eritrea blokkeert: [...]

Het feit dat er tot nu toe geen gedwongen repatriëringen naar Eritrea werden uitgevoerd door de Zwitserse autoriteiten kan zeker niet worden beschouwd als een waarborg dat er geen repatriëring zal plaats vinden in de toekomst, en zeker aangezien de negatieve houding van de politicus en de hierboven geschetste rechtspraak.

Zelfs als gedwongen terugkeren nog niet zijn gebeurd, weigert het land hoe dan ook om hen internationale bescherming op haar grondgebied toe te kennen of verwijderd ze een titel eerder afgegeven en berooft hen dus van alle sociale bijstand, wat hen ertoe dwingt om vrijwillig (lees: "gedwongen") "naar huis" terug te keren.

De redenering van de verwerende partij is niet waardig van een administratie die op zorgvuldige wijze de risico's van schendingen van artikel 3 EVRM (die rechten waarborgt die absoluut zijn) moet nakijken vooraleer een uitwijzingsbeslissing te nemen.

Het "Centre Suisse pour la Defense des droits des Migrants (CSDM)" heeft de zaak verwezen naar de speciale procedures van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties betreffende de praktijk van de Zwitserse autoriteiten om Eritrese onderdanen internationale bescherming te weigeren. In hun dringende oproep doen zij een beroep op de speciale rapporteurs over de mensenrechtensituatie in Eritrea, over foltering en over de mensenrechten van migranten, om dringend stappen te ondernemen bij de Zwitserse autoriteiten om ernstige schendingen van de grondrechten en de sociale onzekerheid van Eritrese asielzoekers te voorkomen.

Er zijn dus stappen ondernomen op internationaal niveau om het beleid van Zwitserland aan de kaak te stellen, in tegendeel tot wat verwerende partij beweert.

Recent werd een onderzoek ingesteld naar de praktijken van Zwitserland met betrekking tot asielzoekers uit Eritrea: [...]

In een arrest nr 222 988 dd 20.06.2019, heeft Uw Raad beoordeeld betreffende een Eritrese onderdaan die het voorwerp van een terugnameverzoek naar Zwitserland was: [...]

Op basis van objectieve informatie heeft de RvV dus beoordeeld dat de politiek van Zwitserland ten aanzien van Eritrea betwistbaar is, en dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen bestaan in het geval van een overbrenging van een Eritrese onderdaan naar dit land.

Naast het risico om uitgewezen te worden naar Eritrea, zal verzoeker, zou hij in Zwitserland kunnen blijven, gedwongen worden om er zonder verblijf te verblijven. Dit betekent dat hij in onmenswaardige omstandigheden zal moeten leven, zonder enig ander perspectief dan een uiteindelijke gedwongen terugkeer naar Eritrea. De situatie in de welke Zwitserland de Eritrese onderdanen laat is in strijd met artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest. Zonder ze gedwongen te kunnen/willen verwijderen, geeft Zwitserland hen ook geen enkele verblijfstitel.

Veronica ALMEDOM, lid van de Federale Commissie van Migraties in Zwitserland stelt vast dat Eritreërs, door de hele wereld in de steek worden gelaten en specifiek door de Zwitserse overheden.

Zelfs als Zwitserland (nog) niet (terug) is begonnen met gedwongen terugkeren naar Eritrea moet er worden vastgesteld dat de Eritreërs zonder bescherming laten, zelfs tijdelijk, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM daar ze zelfs niet getolereerd zijn op het Zwitserse grondgebied omdat ze bevelen om het grondgebied te verlaten krijgen.

Ze zitten vast : ze mogen niet worden teruggestuurd naar hun land van herkomst, krijgen het bevel om Zwitserland te verlaten en als ze zich naar en andere lidstaat keren waar er wel beschermend maatregelen worden genomen ten aanzien van Eritreërs onderdanen worden ze bevolen om naar Zwitserland terug te keren. Dergelijke situatie belemmert verzoeker om een menswaardig leven te hebben (stuk 11).

De praktijk van Zwitserland toont dat de bescherming voor Eritrese vluchtelingen nog verontrustend is en dat verzoeker het risico loopt dat zijn asielprocedure niet wordt voltooid: [...]

Hieruit volgt dat verzoeker zich in de situatie bevindt van een "refugie en orbite" die verplicht is om van het ene naar het andere land te reizen als zijn gastland na zijn vlucht, in dit geval Zwitserland, hem geen verblijfsvergunning aanbiedt, of deze intrekt.

In de GIAMA-zaak werd de situatie van "refugie en orbite" aan de kaak gesteld met betrekking tot artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. In deze zaak heeft de Raad van State geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat is betekend aan een staatloos persoon in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Dienst Vreemdelingenzaken was zich ervan bewust dat de betrokkene niet naar een ander land kon reizen, zelfs niet naar het land waar hij vandaan kwam (EG, nr. 75896, 23 september 1998) :

In het arrest van de Raad van State staat : [...]

Een dergelijke redenering kan hier worden toegepast : het is zo dat verzoeker, indien hij naar Zwitserland zou worden overgebracht, hij (misschien) niet gedwongen zal worden teruggestuurd naar Eritrea maar ook niet in Zwitserland een verblijfstitel zal krijgen.

Deze situatie is in strijd met artikel 3 EVRM en België zou medeplichtig zijn indien het naar eer en geweten verzoeker naar Zwitserland terugstuurt.

Verzoeker verkeert in een impasse die een inbreuk vormt op zijn fundamentele rechten en hem onderwerpt aan onmenselijke en vernederende behandelingen, wat niet kan volgens artikel 57/6/6 VW en de principes van "veilig derde land".

Uit alles wat voorafgaat moet er worden besloten dat verzoekende partij op afdoende en op concrete wijze heeft bewezen dat hij bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een vluchteling beschouwd wordt, doch in Zwitserland.

2.2.2. Nood aan internationale bescherming in België

2.2.2.1 Persoonlijke vrees

Verzoekende partij moet als vluchteling erkend worden.

Hij vreest, als hij naar zijn land van herkomst moet terugkeren mishandeld en/of gedood te worden omwille van het illegaal verlaten van Eritrea, de desertie van zijn vader, het feit dat hij zijn militaire opleiding en dienst niet heeft gedaan en het feit dat hij in Europa om asiel heeft gevraagd.

Deze factoren moeten, afzonderlijk beschouwd, leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus en de opeenstapeling van deze factoren versterkt nog meer deze vaststelling.

De UNHCR identificeerde verschillende "risico-profielen" voor Eritrese onderdanen die een bijzonder zorgvuldig onderzoek vereist : [...]

Verzoeker vreest vervolgens vervolgingen omwille van politieke redenen (geweigerde asielzoeker) en het behoren tot een sociale groep (deserteur; dienstplichtige; personen die illegaal het land verlaten) in de zin van het Verdrag van Geneve en artikel 48/3 Vw.

Verzoekende partij werd al het slachtoffer van vervolgingen (opsluitingen, bedreigingen).

De artikelen 48/6 §4 en 48/7 Vw zijn dus van toepassing.

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de "status van vluchteling" te worden toegekend.

Zouden de "verbindende schakels" van de "vluchtelingenstatus" niet worden erkend, dat moet verzoekende partij het "subsidiare beschermingsstatus" worden toegekend.

Verzoeker loopt een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidsproblemen die hij zal kennen in Eritrea waartegen de nationale overheden geen bescherming kunnen of willen bieden.

2.2.2.2 Eenheid van het gezin

Verzoeker beroept zich niet alleen op zijn persoonlijke angsten, maar meent ook dat hij van het beginsel van de eenheid van het gezin kan genieten.

Er wordt niet betwist dat hij met Mevrouw O.A.S. (NN. 99.12.12 536.06) en hun dochter, M.H.T. (19.10.14=404-62), een gezin vormen en dat deze erkend werden als vluchtelingen.

De toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin breidt de internationale bescherming uit tot personen die afhangen van diegene die een gegronde vrees voor vervolging aantoonst (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 24 oktober 2013, nr 112.644)

Het beginsel van de eenheid van het gezin is van toepassing op een persoon, die bijgevolg geen persoonlijke redenen behoeft aan te tonen om te vrezen voor vervolging, wanneer een situatie van kwetsbaarheid ontstaat ten gevolge van het gedwongen vertrek van een echtgenoot of een natuurlijke beschermer.

Verzoeker is de partner van Mevrouw O.A. die zijn duurzame partner is. Ze kennen elkaar sinds Zwitserland en zijn verloofd. Ze hebben samen een kind en vormen vervolgens een familie die beschermd moet worden.

Verzoeker, omdat hij de duurzame partner is van Mevrouw O.A. en van haar afhangt, zou van het principe van eenheid van het gezin moeten genieten en bijgevolg, moeten erkend worden als vluchteling.

2.2.3. Ondergeschikte orde : Vernietiging van de bestreden beslissing

Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers verzoek werd gedaan moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd zodat het CGVS de nood tot internationale bescherming van verzoeker "ten gronde" beoordeeld."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3. Geboorteakte van M.H.T.;
4. Beslissing t.a.v. Mevrouw O.A.S.;
5. OSAR, « Admission temporaire »;
6. Artikel en interview "Quel statut pour les Erythréens, en Suisse ?", dd. 13.07.2018;
7. Artikel LeMatin, "Augmentation injustifiée des décisions de renvoi - Suisse", dd. 29.11.2018;
8. Artikel van Observatoire Romand, "Durcissements à l'encontre des Erythréens, actualisation 2020" dd december 2020 ;
9. Communication MG c. Suisse, Comité contre la Torture, dd. 17.12.2018;
10. Document, « Erythréen ["Retour en dictature". Enquête sur la pratique suisse », dd. 07.01.2021 ;
11. Swissinfo.ch, "Bloques en Suisse", dd. 7.03.2019.
12. UNHCR Guidelines Eritrea ;
13. Gezinssamenstelling”.

Beoordeling

3. Verweerder heeft in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat Zwitserland voor hem als een veilig derde land kan worden beschouwd.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer

[...]

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten”.

Artikel 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en*
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en*
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en*
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en*
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.*

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.”

4. Inzake de toepassing van voorstaande artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (BS 20 april 2021):

“B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond.”

5. Inzake verzoekers partner stelt de bestreden beslissing:

“In Zwitserland leerde u ook uw huidige partner, O.A.S. (O.V. 8.798.226), kennen. Haar verzoek om internationale bescherming werd door de Zwitserse autoriteiten afgewezen. In januari 2019 reisde u samen met uw partner via Frankrijk naar België waar u op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw partner diende op dezelfde dag eveneens een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in. Op 14 oktober 2019 werd jullie dochtertje in België geboren. [...]

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw partner, O. A. S. (O.V. 8.798.226), van wie het verzoek om internationale bescherming door de Zwitserse autoriteiten geweigerd werd, een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen.”

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat aan partner O.A.S. en hun gezamenlijke dochter H.T.M. op 28 mei 2021 de vluchtelingenstatus werd toegekend in België. Hieruit blijkt, prima facie en a contrario, dat verweerder van mening was dat Zwitserland in hoofde van verzoekers partner O.A.S. en hun dochter, die samen met verzoeker in Zwitserland verbleven, geen veilig derde land is.

Uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting blijkt dat – in tegenstelling tot waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker en zijn partner O.A.S. elkaar ontmoetten in Zwitserland – verzoeker en zijn partner O.A.S. samen vanuit Libië naar Zwitserland zijn gereisd.

Verzoeker diende in september 2015 in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in en werd in maart 2017 werd hem de vluchtelingenstatus geweigerd. Ook het verzoek om internationale bescherming van verzoekers partner O.A.S. werd door de Zwitserse autoriteiten afgewezen.

In januari 2019 reisde verzoeker samen met zijn partner via Frankrijk naar België waar zij op 5 augustus 2019 elk een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 14 oktober 2019 werd het dochttertje van verzoeker en O.A.S. in België geboren.

6. Hoewel de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing *prima facie* pertinent en terecht lijken te zijn, is het de Raad te dezen onmogelijk een zicht te krijgen op de redenen waarom Zwitserland in hoofde van verzoeker, dit in tegenstelling met deze van zijn partner en kind, wel wordt gekwalificeerd als veilig derde land.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer

[...]

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten” (de Raad onderlijnt).

De erkenning als vluchteling van verzoekers partner in België en de geboorte van zijn dochter in België, elementen die dateren van na het vertrek uit Zwitserland, kunnen *prima facie* elementen zijn waaruit blijkt dat de band tussen verzoeker en Zwitserland niet zodanig is dat het voor hem (nog) redelijk zou zijn naar Zwitserland te gaan.

Verzoeker en zijn partner zijn volgens de verklaringen ter zitting immers samen vanuit Libië naar Zwitserland gereisd, hebben er beide een verzoek om internationale bescherming ingediend dat werd afgewezen, hebben samen in Zwitserland verbleven en zijn vervolgens samen vanuit Zwitserland naar België gereisd.

7. Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS